
[2022-28-RE](#)

Causa 2022-28-RE

(Casal De Fonsdeviela c/ Alcázar Monzón)

Número de registre 216-2022. Recurs d'empara

Sentència del 14 de juliol del 2022

BOPA núm. 90, del 27 de juliol del 2022

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 28 d'abril del 2022, per la representació processal del Sr. Joan Carles Casal De Fonsdeviela, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 30 d'abril del 2021 i contra els autes del 29 d'octubre del 2021, del 17 de febrer del 2022 i del 7 d'abril del mateix any, resolucions dictades per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a obtenir una resolució judicial motivada i fonamentada en Dret, no arbitrària i que no produeixi indefensió efectiva, reconegut a l'article 10.1 de la Constitució; i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions impugnades i que s'adoptin les mesures per restaurar el dret fonamental vulnerat;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 12 de maig del 2022 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 31 de maig del 2022, per la representació processal del Sr. Joan Carles Casal Alcázar;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 31 de maig del 2022, per la representació processal de la Sra. Purificación Alcázar Monzón;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'1 de juny del 2022, pel

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El Sr. Joan Carles Casal De Fonsdeviela va presentar una demanda contra la Sra. Purificación Alcázar Monzón en què demanava la nul·litat radical, absoluta i de ple dret del contracte privat signat el 27 d'octubre del 2011, anomenat "*compromís*" i subscrit entre ambdós amb motiu de la seva separació matrimonial, el mateix dia també van signar el conveni de separació matrimonial, posteriorment, homologat judicialment per sentència de separació del 23 de desembre del 2011.

En el contracte privat esmentat, prometien fer donació al seu fill de les seves respectives meitats indivises d'un immoble (A); el Sr. Joan Carles Casal De Fonsdeviela prometia donar a la seva exesposa el 50% dels beneficis de les seves accions de Crèdit Andorrà en substitució de la pensió compensatòria (B), i en cas de venda d'aquestes accions, li donaria el 50% del seu preu a canvi de la seva renúncia a cobrar la pensió compensatòria (C); també prometien fer-se donació mútua del 50% d'allò que poguessin heretar respectivament (D); i, prometien i es comprometien a redactar testament instituint únic hereu al seu fill (E).

La Sra. Purificación Alcázar Monzón va formular una excepció dilatòria de manca de litisconsorci passiu necessari en la persona del Sr. Joan Carles Casal Alcázar, el seu fill, i de forma subsidiària, de crida en garantia. Aquesta excepció va ser estimada.

Així mateix, va oposar-se a la demanda i va formular una demanda reconvençional, en què sol·licitava la desestimació de les pretensions del demandant, i subsidiàriament, la declaració de nul·litat de l'apartat E) del contracte i la plena validesa dels altres pactes.

1.2. El 27 de maig del 2020, la Secció Civil 2 de la Batllia va dictar una sentència en què estimava molt parcialment aquesta demanda i declarava nul l'apartat E) del contracte privat, atès que la voluntat de testar és de caràcter personalíssim i ha de complir amb les exigències de forma que la llei preveu, afegint que els pagaments efectuats en virtut dels apartats B) i C) han d'excloure el pagament de la pensió compensatòria, sempre i quan qualsevol d'ells o els dos sumats representin un import superior al de la pensió compensatòria.

1.3. La representació processal del Sr. Joan Carles Casal De Fonsdeviela va presentar un recurs d'aclariment d'aquesta sentència, i, el 10 d'agost del 2020, la Secció Civil 2 de la Batllia va dictar un aute en què no donava lloc a les pretensions del demandant, atès que quedava clar que la nul·litat declarada del contracte privat era parcial i que el demandant efectuava noves formulacions que no eren objecte de la seva demanda inicial.

1.4. La representació processal del Sr. Joan Carles Casal De Fonsdeviela va formular un recurs d'apel·lació contra la sentència de la primera instància i contra l'aute d'aclariment, i, el 30 d'abril del

2021, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va pronunciar una sentència en què estimava molt parcialment aquesta demanda precisant que també s'havia de declarar la nul·litat de l'apartat D) del contracte privat, i confirmava la resta de pronunciaments de la Batllia.

1.5. La representació processal del Sr. Joan Carles Casal De Fonsdeviela va formular un incident de nul·litat, que va ser resolt per aute de la Sala Civil del 29 d'octubre del 2021, en sentit desestimatori. Contra aquest aute el recurrent va interposar un recurs d'apel·lació, i, després de no donar lloc a les pretensions probatòries adduïdes pel recurrent (aute del 17 de febrer del 2022), el 7 d'abril del 2022, la Sala Civil va desestimar aquest recurs d'apel·lació.

1.6. El 28 d'abril del 2022, la representació processal del Sr. Joan Carles Casal De Fonsdeviela va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 30 d'abril del 2021 i contra els autes del 29 d'octubre del 2021, del 17 de febrer del 2022 i del 7 d'abril del mateix any, resolucions dictades per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a obtenir una resolució judicial motivada i fonamentada en Dret, no arbitrària i que no produeix indefensió efectiva, reconegut a l'article 10.1 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- En relació amb la sentència del 30 d'abril del 2021, el recurrent argumenta que, tal com reconeix la Sala Civil, les sumes que corresponen al 50% dels beneficis de les seves accions de Crèdit Andorrà pagades a la part adversa sempre havien tingut per objecte substituir la pensió compensatòria atribuïda a la seva exesposa en el conveni de separació matrimonial homologat judicialment. En aquest sentit, entén que l'import d'1.825.425,00 € que va abonar-li, excedeix la suma d'aquesta pensió, i no correspon al compliment d'aquesta obligació i que, per tant, és una *condictio indebiti*, i en escriu des de que es va declarar nul l'apartat D) del contracte. Argumenta que, substituint la pensió compensatòria, volia assegurar-la i fins i tot millorar-la, però en cap cas tenia intenció de fer donació a l'adversa de la meitat del seu patrimoni present i futur.

- Per això, no entén que la sentència no ordeni la restitució d'aquesta suma. Considera que va donar la meitat dels béns de l'herència de la seva tieta en compliment d'uns pactes, la nul·litat dels quals desconeixia. Per tant, aquesta transacció no va ser voluntària, tal com argumenta la Sala Civil, sinó que estava viciada per un error de dret. A banda d'això, entén que aquesta transmissió no s'adequa amb els elements de forma necessaris a la perfecció d'una donació de béns immobles, atès que no es va fer per mitjà d'escriptura notarial. En aquest sentit, s'hauria de considerar una donació "*sorpresiva*". Per tot això, considera que el raonament de la Sala Civil és irraonable, absurd, incongruent i il·lògic, i que li produeix una evident indefensió.

- En relació amb l'aute del 29 d'octubre del 2021, el recurrent considera que, contràriament a allò que va asseverar la Sala Civil, el contracte conclòs amb l'adversa està viciat per un error de dret. Admet que, malgrat haver estat assabentat, per part de la seva lletrada, sobre el fet que allò que establia en el contracte privat anava molt més enllà d'allò que podrien dictar els tribunals en matèria de pensió compensatòria, i de les conseqüències jurídiques del conveni, aquesta mai el va informar de l'eventual nul·litat de ple dret que afectava l'apartat D).

- Considera, per tant, que la resolució de la Sala Civil, segons la qual el contracte no estaria viciat

d'un error de dret, ja que ell va ser-ne l'ideari i va firmar-ne tots els pactes lliurement i voluntàriament, és discrecional, arbitrària i subjectiva.

- Amb tot, el recurrent conclou que tant la sentència del 30 d'abril del 2021, com l'aute del 29 d'octubre del 2021, com els autes posteriors que el confirmen, incorren en un error greu d'incongruència omissiva, per no donar resposta lògica a les seves pretensions, situant-lo en indefensió efectiva i, per tant, vulnerant l'article 10.1 de la Constitució.

- Per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions impugnades i que s'adoptin les mesures per restaurar el dret fonamental vulnerat.

2.2. Argumentació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia

- En la seva sentència del 30 d'abril del 2021, la Sala Civil es limita a confirmar el raonament exposat en la sentència de la Batllia del 27 de maig del 2020, en allò relatiu als apartats A), B), C) i E) del pacte IV del contracte privat signat entre les parts. Ara bé, decideix declarar l'apartat D) nul, atès que la Batllia mateixa ja va justificar aquesta nul·litat en la seva sentència, perquè es tractava d'una donació de cosa futura, però no va pronunciar-la formalment, i això malgrat ser una petició expressa del demandant. Considera que els apartats D) i E) no són correlatius amb els apartats B) i C), no tenen a veure amb la pensió compensatòria i, per tant, la seva nul·litat no pot comportar la de tot el conveni.

- En relació amb la retrocessió dels pagaments fets en compliment del contracte, la Sala Civil reconeix que la voluntat del compromitent era clara: compartir amb la seva exesposa la meitat dels fruits de les accions de la seva propietat per assegurar-li, en concepte de prestació compensatòria, un ingrés superior al previst en la prestació judicialment homologada. Per aquesta raó, la Sala Civil decideix desestimar la petició de retrocessió feta pel recurrent, sense fer menció de la suma d'1.825.425,00 € concretada per aquest.

- En quant a l'incident de nul·litat, la Sala Civil desestima la petició del recurrent argumentant que, en la sentència del 30 d'abril del 2021, va justificar rigorosament els motius pels quals considerava que la nul·litat de l'apartat D) no comportava la nul·litat total del contracte, i, que el recurrent no tenia dret a la retrocessió demanada, ja que les sumes donades ho van ser de forma lliure i voluntària. Així mateix, entén que el recurrent vol utilitzar l'incident de nul·litat com a una nova instància processal, quan aquest només serveix per reconèixer una eventual vulneració del dret a la jurisdicció, vulneració que el recurrent no justifica. Aquest raonament està íntegrament confirmat en l'aute del 7 d'abril del 2022, dictat per una altra composició de la Sala Civil.

- En quant a l'aute del 17 de febrer del 2022, la Sala Civil conclou en desestimar la petició probatòria formulada pel recurrent, atès que aquesta "*no deixa de ser la reproducció de tota aquella que ja figura en el procediment principal a partir de quin moment la seva nova incorporació resulta innecessària*".

2.3. Argumentació de la representació processal del Sr. Joan Carles Casal Alcázar

- Aquesta part constata que el recurs d'empara presentat pel seu progenitor no impugna la donació efectuada en el seu dia a favor seu per part dels seus dos progenitors; donació que va ser declarada

vàlida, eficaç i irrevocable per part dels tribunals ordinaris.

- Per consegüent, seguint la mateixa posició adoptada en el decurs del procediment davant els tribunals ordinaris, decideix quedar-se al marge de les discussions econòmiques entre els seus progenitors i no efectuar cap al·legació respecte del contingut del recurs d'empara.
- Pel que fa a les costes processals derivades de la seva intervenció en seu constitucional, demana que s'imposin a aquella de les dues parts que vegi rebutjades les seves pretensions o, subsidiàriament, que siguin sufragades a parts iguals entre ambdós progenitors, incloent-hi honoraris d'advocat, de procurador i taxes, si s'escau.
- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que tingui les seves al·legacions per presentades i que dicti sentència en el sentit que consideri oportú pel que fa a la vulneració dels drets fonamentals del recurrent.

2.4. Argumentació de la representació processal de la Sra. Purificación Alcázar Monzón

- En primer lloc, aquesta part al·lega que tot i que la resolució de la jurisdicció ordinària no és conforme a les pretensions del recurrent, aquesta està suficientment motivada en Dret i conté una valoració de l'ordenament processal i substantiu que no es pot qualificar d'arbitrària, d'incongruent o de no fonamentada en Dret, i menys encara d'irraonable.
- En segon lloc, es veu obligada a rebatre els arguments de l'adversa encara que siguin de legalitat ordinària, i, en particular, el motiu real de la seva empara que pretén la restitució d'una quantitat que li va ser lliurada sense que ella la reclamés, de manera absolutament lliure i voluntària per part del recurrent.
- Addueix que la sentència de la Sala Civil exposa molt clarament que de la prova practicada es va desprendre que el recurrent va ser l'ideari de la redacció del compromís i que pretenia mitigar les conseqüències de la separació mitjançant els pactes relatius a la prestació compensatòria. També conclou que el recurrent era perfectament conscient que la seva voluntat anava més enllà d'allò que hagués establert un tribunal, i que havia estat degudament informat per la seva lletrada.
- Sobre l'import que correspondria a la meitat del valor d'allò que va heretar el recurrent i que va ser ingressat directament en el seu compte, aquesta part no va fer cap requeriment i desconeix si aquest import és realment aquell que el recurrent al·lega; en qualsevol cas, aquesta donació es va fer quan els béns ja s'havien integrat en el patrimoni del recurrent i es va fer de manera vàlida, ja que no va patir cap vici del consentiment. Per consegüent, la nul·litat de la clàusula D) no comporta la nul·litat de la donació posterior.
- Si bé és cert que la valoració de la prova efectuada pels tribunals ordinaris no és favorable al recurrent, aquesta valoració és competència de la jurisdicció ordinària i forma part del debat jurídic realitzat durant el procés. I allò que pretén el recurrent és obtenir una nova valoració que el beneficiï, convertint el Tribunal Constitucional en una tercera instància.
- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara i que condemni la part recurrent al pagament de les costes processals.

2.5. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal recorda la naturalesa del recurs d'empara, així com la jurisprudència del Tribunal Constitucional sobre el cànon de constitucionalitat, i conclou que, en aquest cas, sota l'al·legació d'una pretesa lesió del dret a la jurisdicció, s'hi troba la voluntat que aquest Tribunal revisi la decisió de fons de la jurisdicció ordinària, ja que aquesta és contrària als seus interessos.
- Afegeix que les resolucions impugnades estan suficientment motivades, fonamentades en Dret i no poden ser qualificades d'arbitràries, ni d'irraonables, ni d'absurdes, precisant que tampoc són incongruents per omissió, atès que la Sala Civil es va pronunciar sobre la pretensió de reclamació de retorn d'1.825.425,00 €.
- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara per la manca de contingut constitucional de les seves pretensions.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. Aquest recurs d'empara ha estat interposat per part legitimada per a fer-ho, en tant que ostentava la condició de part agent en el procés de base (article 87.1 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional), el seu escrit compleix totes les exigències legals d'identificació, de legitimació, de postulació, sobre el relat de fets, els fonaments jurídics i la determinació precisa de la seva pretensió (articles 88 i 36 del mateix text legal), la decisió judicial sobre la qual es projecta -la sentència de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 30 d'abril del 2021 que va resoldre el recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Batlles del 27 de maig del 2020- és susceptible d'aquest tipus de recurs (article 86 de la Llei esmentada). El recurs s'ha interposat dins del termini legal (article 88), ja que la part recurrent no ha estimat oportú fer ús del recurs directe, sinó que va interposar un incident de nul·litat davant la mateixa Sala Civil que va ser resolt, desestimant-lo, mitjançant l'aute del 29 d'octubre del 2021; aute que va ser confirmat, en desestimar-se el corresponent recurs d'apel·lació, per l'aute del 7 d'abril del 2022. D'altra banda, és indubtable la competència del Tribunal Constitucional i el fet que no es tracta d'una causa que hagi adquirit el caràcter de cosa jutjada (article 37.2). Totes les anteriors consideracions ja van ser tingudes en compte en el moment en què aquest Tribunal Constitucional va dictar el corresponent aute d'admissió a tràmit del 12 de maig del 2022.

3.2. No es va entendre, en aquell moment processal, que el recurs presentés una falta manifesta de contingut constitucional. La naturalesa del seu objecte, la condició de les parts -pare, mare i fill- intervinents en la seqüela del procés de separació matrimonial de base, l'extensió i el rigor de la gran pluralitat d'escrits que figuren a les actuacions, van determinar que l'anàlisi de la suficiència del contingut constitucional del recurs es deixés per l'actual tràmit plenari. No obstant això, s'ha de remarcar, ja des del primer moment, que la Sala Civil, d'una manera reiterada i a través de dos ponents diferents en l'incident de nul·litat, es pronuncia en el sentit que allò que pretén la part que formula l'incident és que "*es practiqui una nova instància processal on es revisin els pronunciaments de la Sentència que li han estat desfavorables*" (fonament de dret primer de l'aute del 29 d'octubre del 2021 i fonament de dret segon de l'aute del 7 d'abril del 2022). Si aquest fos el cas, ens trobaríem davant una utilització incorrecta del recurs d'empara que pretendria que aquest Tribunal es convertís en un tribunal de darrera instància ordinària, en un tribunal de cassació o en un tribunal suprem, en lloc de l'única funció que li correspon: la de ser l'interpret suprem -*interpret iuris*- de la Constitució (article 95 de la Constitució). Una copiosa jurisprudència d'aquest Tribunal, que per

reiterada, constant i uniforme no cal reproduir aquí, així ho té proclamat.

3.3. La part recurrent en l'escrit interposant la demanda d'empara, en un primer estadi utilitza la tècnica de la substanciació per argumentar que la sentència de fons de la Sala Civil -del 30 d'abril del 2021- vulnera el seu dret fonamental a la jurisdicció, reconegut i declarat a l'article 10 de la Constitució. Fonamentalment al·lega que la decisió no es troba fonamentada en Dret. I individualitza la seva argumentació manifestant que, al seu entendre: 1) la sentència incorre en un vici d'incongruència; 2) el document del 27 d'octubre del 2011 era nul i que també ho han de ser les actuacions dutes a terme en el seu compliment; 3) la sentència conté un error, en valorar la prova en general i singularment quan efectua la interpretació del document del 27 d'octubre del 2011, fet que determina que la decisió final de la Sala Civil esdevingui incongruent, il·lògica, absurda i arbitrària. Efectuat l'anterior resum de les al·legacions de la part recurrent, val la pena remarcar que, com d'altra banda no podria ser d'altra manera, el detall del seu argumentari es reproduïx en l'escrit demanant l'empara de manera molt similar a com va ser plantejat en l'incident de nul·litat i en el posterior recurs d'apel·lació davant tres magistrats diferents de la mateixa Sala.

3.4. Pel que fa al tema de la congruència, aquest Tribunal reitera la seva doctrina en un triple sentit: a) la congruència òbviament no pot equivaler a l'estimació de la pretensió; b) la congruència no exigeix una resposta concreta i específica a tots i a cadascun dels arguments de les parts; i, c) la congruència s'acompleix si l'òrgan judicial dona una resposta suficient -degudament fonamentada en Dret- a la pretensió de les parts, entenent per pretensió *res in iudicium deducta*. Des d'aquesta perspectiva, és indubtable que la sentència de fons és plenament congruent quan desestima la pretensió de nul·litat, total amb caràcter principal i parcial amb caràcter subsidiari, d'un acord de voluntats del 27 d'octubre del 2011, formalitzat en un conveni privat signat pels dos cònjuges, en procedir a la signatura del conveni general de separació matrimonial posteriorment homologat judicialment.

3.5. Respecte del conveni del 2011, la primera cosa que cal proclamar és que la seva comprensió (*subtilitas intelligendi*), la seva interpretació (*subtillitas explicandi*) i la seva aplicació (*subtilitas applicandi*) correspon essencialment a la jurisdicció ordinària, sempre que no resulti qüestionat o pervertit el dret a la jurisdicció. Resulta significatiu que s'hagi acreditat que el cònjuge -marit- al que podria perjudicar, va ser advertit per la seva advocada dels possibles inconvenients de la seva signatura. El Tribunal de Batlles només va declarar la nul·litat del pacte E), en el qual expressament s'establí: "*També prometen i es comprometen a redactar testament instituint únic hereu el seu fill*". Aquesta decisió no va ser impugnada i també va restar ferma la declaració de nul·litat establerta per la sentència de la Sala Civil respecte del punt D): "*A més prometen els esposos fer-se mútua donació del 50% del que en un futur puguin respectivament heretar*". Tot i que, al llarg del procediment s'ha volgut discutir i relacionar, sovint de manera poc precisa, aquests pactes amb els anomenats pactes d'herència futura, dels que el dret civil andorrà i algun altre ordenament afí presenten alguna mostra, el cert és que declarada la validesa dels no declarats nuls, la seva aplicació s'imposa.

3.6. En relació amb el suposat error sofert per la Sala Civil en valorar la prova i interpretar el conveni extrajudicial, entenem que cap d'aquests errors ha quedat en absolut acreditat. Al contrari, l'advertiment efectuat per l'anterior advocada de l'avui recurrent acredita que aquest va disposar d'un cert *spatium deliberandi* sobre si decidia o no procedir a la signatura d'aquest document. I, d'altra banda, el fet que s'hagi declarat la nul·litat de només dos pactes del document, significa que la resta són plenament vàlids i eficaços i, per consegüent, va obrar correctament en complir-los, com també ho va fer la Sala en donar-los per vigents i no anul·lar-los. Diverses van poder ser les raons que van motivar la signatura del conveni de constant referència. En els conflictes matrimonials sovint es

barregen elements jurídics amb sentiments ben arrelats. En tot cas, es mouen en el terreny dels mòbils de l'actuar humà. No hi ha, en canvi dubte de la seva "causa" en el sentit de la utilitat pràctica perseguida pel conveni. De naturalesa bé sinal·lagmàtica o onerosa, bé gratuïta o de liberalitat. En paraules del mateix conveni: "*la meva voluntat (...) va(n) molt més enllà del que en bona lògica establirien els Tribunals*" i a continuació, "*no obstant la informació donada per la lletrada, seguint els dictats de la meva consciència*". Aquests elements són plenament suficients per concloure que la decisió està fonamentada en Dret i que les seves conclusions no poden ser titllades d'il·lògiques, d'absurdes o d'arbitràries.

3.7. Com a conseqüència de tot l'anterior, la desestimació del recurs d'empara és procedent, perquè no s'aprecia una vulneració del dret a la jurisdicció en cap de les seves manifestacions, ja que la sentència recorreguda està suficientment fonamentada en Dret, tant en interpretar la voluntat i la conducta de les parts, com en interpretar la documentació perfeccionada entre elles; el procés ha estat el degut amb una ampla admissió de les proves proposades i amb una valoració de conformitat amb les regles de la sana crítica i no s'ha causat cap indefensió.

3.8. La desestimació del recurs comporta necessàriament, en mèrits de l'article 92.4 de la Llei qualificada d'aquest Tribunal, la imposició de les costes d'aquest recurs d'empara a la part recurrent.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal del Sr. Joan Carles Casal De Fonsdeviela contra la sentència del 30 d'abril del 2021 i contra els autes del 29 d'octubre del 2021, del 17 de febrer del 2022 i del 7 d'abril del mateix any, resolucions dictades per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar que no s'han vulnerat els drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, ni a un procés degut, i que no s'ha causat indefensió.

3. Imposar a la part recurrent les costes processals derivades de la desestimació del seu recurs d'empara.

4. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del recurrent, a la representació processal de la Sra. Purificación Alcázar Monzón, a la representació

processal del Sr. Joan Carles Casal Alcázar, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 14 de juliol del 2022.

Josep-D. Guàrdia Canela
President

Jean-Yves Caullet
Vicepresident

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat

Dominique Rousseau
Magistrat